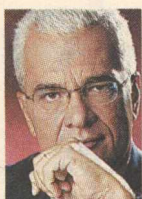

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑ

Τι φοβάται η κυβέρνηση;

ΤΟΥ Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

ΜΙΛΩΝΤΑΣ για το Κυπριακό χθες στη Βουλή ο Πρωθυπουργός ανακοίνωσε ότι κάποια στιγμή η κυβέρνηση «θα πάρει και θα ανακοινώσει τις αποφάσεις της». Ευχάριστη διαβεβαίωση. Διότι η ως τώρα πορεία της κυβέρνησης δημιουργούσε τη βάσιμη υπόνοια πως ούτε πρόκειται να αποφασίσει ούτε πρόκειται να ανακοινώσει τίποτε.

Για άλλη μία φορά, λοιπόν, η κυβέρνηση κρύφθηκε. Και τι δεν επικαλέστηκε ο Πρωθυπουργός προκειμένου να μην πει κουβέντα για την ταμπακέρα! Τη συναίνεση, την ενότητα, την ομοψυχία, τη συνεννόηση, την εθνική στρατηγική, την περίσκεψη, μόνο το Πάσχα ξέχασε. Και ασφαλώς κανένας δεν έχει αντίρρηση με τον διάλογο και τη συνεννόηση. Μόνο που και ο διάλογος και η συνεννόηση είναι ζητήματα διαδικασίας. Δεν αποτελούν πολιτική.

Ως έσχατη λύση ο Πρωθυπουργός κατέφυγε στην επινόηση μιας διαδικασίας που δεν προβλέπεται από το Σύνταγμα και ούτε μπορεί να εφευρεθεί για την ανάγκη των περιστάσεων. Είπε συγκεκριμένα και επανειλημμένως ότι θα ζητήσει από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας τη σύγκληση του συμβουλίου των πολιτικών αρχηγών.

Πρώτον, τέτοιο συμβούλιο δεν προβλέπεται πουθενά και σε κανένα άρθρο του Συντάγματος.

Δεύτερον, από τη στιγμή που δεν προβλέπεται, ουδείς μπορεί να το συγκαλέσει, είτε του το ζητήσει είτε δεν του το ζητήσει ο Πρωθυπουργός.

Τρίτον, αν παρ' όλα αυτά ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας υποκύψει στο αίτημα του Πρωθυπουργού, τότε κινδυνεύει να παραβεί το άρθρο 50 του Συντάγματος το οποίο προβλέπει ότι «ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν έχει άλλες αρμοδιότητες παρά μόνο όσες του απονέμουν ρητά το Σύνταγμα και οι νόμοι».

Με άλλα λόγια, ακόμη και αν το θέλει ο Πρωθυπουργός, ακόμη και αν το θέλουν όλοι οι αρχηγοί, ο Πρόεδρος δεν μπορεί να κάνει παρά αυτό το οποίο του αναθέτει ρητά το Σύνταγμα. Και το Σύνταγμα δεν του αναθέτει να συγκαλεί συμβούλια πολιτικών αρχηγών είτε για το Κυπριακό είτε για οτιδήποτε άλλο.

Το ερώτημα είναι γιατί πασχίζει με τόση αγωνία να κρυφθεί η κυβέρνηση. Τι την απειλεί; Η ομιλία του Γιώργου Παπανδρέου περιέγραψε πλήρως το περίγραμμα της εθνικής πολιτικής, έθεσε τα πραγματικά δεδομένα του προβλήματος και προανήγγειλε θαρραλέα μια υπεύθυνη στάση της αντιπολίτευσης. Ουσιαστικά έκανε τη δουλειά που θα έπρεπε να είχε κάνει ο Πρωθυπουργός. Τι φοβάται, λοιπόν, ο Καραμανλής; Μήπως θυμώσει η Κανέλλη; Ακόμη και αν συμβεί κάτι τέτοιο, μικρό το κακό.

Το ερώτημα είναι ουσιώδες. Διότι αν ο φόβος είναι συμπτωματικός, αν προκύπτει από την έλλειψη εξοικείωσης με την εξουσία ή από τη δυσκολία ενός συγκεκριμένου ζητήματος, κανένα πρόβλημα. Αν όμως αποτελεί μέθοδο διακυβέρνησης, τότε μάλλον έχουμε μπλέξει άσχημα.